

[Kofod-Svendsen]

skulle ramme bredt, og hvor arbejdsløse og pensionister – for at nævne to grupper – var friholdt.

Desværre har det vist sig, at karensdagen ikke har ramt så bredt, som det var tilsigtet. Tværtimod kan vi konstatere, at det især er lavtlønnede i den offentlige sektor og kvinderne, som er blevet ramt. Det er en skævhed, vi ikke finder rimelig, og når vi nu, fordi der er kommet styr på statsfinanserne, rent økonomisk har mulighed for at afskaffe den, idet den har vist sig at virke på en måde, som ikke var tilsigtet, så er det da kun naturligt og rigtigt og glædeligt, at loven bliver afskaffet. Det hilser vi med taknemlighed.

Pia Kjærsgaard (FP):

Regeringen indførte karensdagen med de Radikales hjælp. Regeringen afskaffer nu karensdagen med de Radikales hjælp. Og hvad kan vi så lære af det? Jo, regeringen skal finde 860 mill. kr. i den i forvejen bundløse statskasse, og de private arbejdsgivere bliver nødt til at lægge lidt ekstra på deres varer for at hente de ca. 740 mill. kr. hjem, som de mister på regeringens vægelsind.

Nu havde de forskellige ellers fundet en ny rytme, hvor arbejdsskader og barnets første sygedag var blevet ren rutine, og så laver man loven om igen. Men vi må huske på ikke at takke socialministeren for at være så opsat på at afskaffe karensdagen. Det bliver en dyr historie, for der er et sygefravær, der nærmer sig de 20 millioner tabte arbejdsdage sidste år.

Fremskridtspartiet havde gerne set ordningen udvidet med endnu en dag. Vi synes faktisk ikke, vi har råd til at afskaffe den karensdag, selv om jeg kan høre, at de forskellige ordførere nærmest undskylder, at man nu skal til at afskaffe karensdagen, og henholder sig til, at der er orden på statens finanser. Alle og enhver ved, at det ikke er korrekt.

Det er i rapporten »Sygefravær og karensdag« dokumenteret, at selv om kun $\frac{1}{3}$ af arbejdsstyrken er offentligt ansat, hviler over halvdelen af den kommende merudgift på denne sektor. Det skyldes selvfølgelig, at halvdelen af de arbejdstagere, der er omfattet af ordningen, er offentligt ansatte, men det betyder også – og det er såmænd mere inter-

essant – at sygefraværet i den offentlige sektor er højere.

Så er der spørgsmålet om nedsættelse af den periode, arbejdsgiverne skal betale sygedagpenge i. Da regeringen og dens støtteparti nu ønsker tilstandene tilbage til, hvor de var før karensdagens indførelse, må perioden for dagpenge også tilbage til 5 uger.

Fremskridtspartiet har tidligere foreslået en periode på én uge, men lad os i første omgang vende tilbage til de 5 uger, så kan tavlen lettere vaskes ren bagefter. Det ligger helt klart, at karensdagens afskaffelse – forstå det, hvem der kan – og dagpengeudbetalingen hører ikke nøje sammen. Fremskridtspartiet bifalder ikke denne ændring, og vi vil stemme imod.

Vi kan slet ikke følge regeringens nye leflen for, hvad der er socialdemokratisk politik. Som bekendt har Socialdemokratiet hele tiden været imod indførelsen af karensdagen, og det må derfor glæde regeringens socialdemokratiske venner, at man har en socialminister, der er kommet med dette lovforslag, som Fremskridtspartiet altså på ingen måde kan støtte.

Vi vil dog selvfølgelig støtte ethvert forslag, der bringer arbejdsgivernes sygedagpengeudbetaling ned, og ændres dette forhold ikke i forbindelse med dette lovforslag eller lige efter, vil Fremskridtspartiet naturligvis tage det op. Erhvervslivet skal ikke pålægges flere urimelige byrder af denne afgifts- og skatteforøgende regering.

Nr. L 65, forslag til lov om ændring af lov om barselorlov m.v., må vi også afvise. Det er et samfundsøkonomisk dårligt forslag, som Fremskridtspartiet ikke kan støtte. Vi håber, at den dag kommer, hvor en af forældrene kan få økonomisk mulighed for at blive hjemme, og det anbefaler vi regeringen at gøre ved at lette afgifts- og skattetrykket i Danmark.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Karensdagsloven havde én bagvedliggende filosofi: alle gør det; ingen taler om det. Nu skal de betale for det. Årsag: riget fattes penge. Og morale: det skal de syge betale for.

Karensdagen var og er udtryk for mistillid af den dybeste art, og den har, som undersøgelserne viser, ramt den svage side af arbejdsmarkedet. De, der har det dårligste, det